מסתברא טתר אית לן לאוקומי בכרת למיגמר טון טון לאון לזמנו דדמי ליה בז"ב . פי' בקונטרס לא מוקמת ליה להלי יז] בטתר איכא למילפיה בגזירה שוה שפיר דדמו להדדי בשני דברים הללו שבגיהם נפסלים בזמן זה בזמן ממש וזה במחשבה זמן ושניהם טהגין בבמה כדתנן בפ' בתרא (לקמן דף קיג.) יח] וכי פרכת ונילף טון טון דטומאת בשר דכתיב ונשא אהרן את טון הקדשים מה להלן לאו ולא כרת אף לאן לאו ולא כרת ממיגין מטתר הוה ליה למילף דדמי ליה בז"ב אבל לי מוקמת להלי כרת לאון למקומו כי גמרת [ליה] און [לזמנו] מיניה בגזירה שוה ופרכת ליה ונילף טון טון מטומאה ליכא לתרוצי ממון למקומו הוה ליה למילף דדמי [ליה] בז"ב דהא אין יח] נפסלים בזמן ואינו טהג בבמה יחיד שאין שם מחיצות (עד כאן לשון) ופירוש זה תימה גדול דמה שברא היא זו ומנין לנו דטקי קרא בטתר כדי ללמוד ממנו און לזמנו מטון טון כ] כדי שלא נלמוד מטומאה ושוד הא לענין במה שוה גמי טתר לטומאת בשר כדאמרינן בסוף מכילתין (נס זה שם) אבל *הפיגול והטתר והטמא שוין כא] זה בזה וכן טמא שנטמא ליכא למימר דהוא גמי לא הותר בבמה כדאמר לעיל מה להלן הוה שבהן שכן לא כב] הותרו בבמה ושוד כשמקשה אדרבה און למקומו הוה ליה לאוקומי ט' דדמי במקד"ש בלאו כג] דומיא דמקד"ש אית לן למילף און לזמנו מאון למקומו טפי מטומאה כדאמרינן בפ' בית שמאי (לקמן דף מה:) שכן הותר ליון טהור כד] (*בקרא) און לזמנו ואון למקומו לא הותרו מכללם ואין ליון מרלה ושבשים מהורין ושבשים כה] [לא] עשה קרב כמקריב מה שאין כן בטומאה דמאי דאון למקומו הותר מכללו בבמה אין זה קרוי הותר כו] מכללו אל כן גרלה לפרש דגזירה שוה זו ניתנה בסיני למילף שון שון הכך קראי דהכא זה מזה ולכך מסתברא לן לאוקומי טפי בטתר מבאון למקומו משום דדמי לאון לזמנו בז"ב דאית לן לאוקומי קרא במילתא שיהיו דומין זה לזה מה שאנו למדין בגזירה שוה ולא משום שלא נלמוד מטומאה כדפירש כז] [רש"י] ופריך אדרבה און למקומו דמי ליה במקד"ש וכי האי גוונא איתא סוגיא דלעיל בריש פירקין (דף יז.). דפסול בתרומה מחיל עבודה דלא פסיל בתרומה לא מחיל עבודה ות"ת דמוקמינן קרא בדדמי טפי לג"ש טומאת בשר תיהוי בכרת בג"ש דשון שון וי"ל דממעט כח] ליה קרא מכרת כדאמר לקמן פרק ב"ש (דף מג:) וטומאתו עליו מי שטומאתו פורחת ממנו כט) (יולא עליו מגופו) יצאת טומאת בשר שאין טומאה פורחת ממנו: **ואיפוך** אמר. תימה ל] הא כתיב קרא שלישי והא דמוקמינן ליה בחון למקומו בלאו אינו ענין לאון לזמנו מוקמינן ליה בחון למקומו א"כ קרא קמא לא] הייטו קרא אריכא אית לן לאוקומי בחון לזמנו לג] ודוחק לומר דסבר המקשה אין מוקדם ומאוחר בתורה: **בזה** שנמים מפגלין ומתפגלין. תימה מהיקשא דזאת התורה נפקא לן לקמן בפ' דם חטאת (דף לח.) ובמנחות פרק התודה (דף פב.) וכמה דרשות דרשינן מההוא היקשא אע"ג דנפקי מקראי אחריני: למקום

אם אינו ענין לענין מתשבה חון לזמנו שנינו חון למקומו . ופיגול דקרא אריכא דלו אית אהרן לא מידרשיה לאון למקומו אלא סליה קרא בחון לזמנו הלכך "ממנו" אחון לזמנו קאי, וכ"ת הכא נמי כרת כתיב דסמיך ליה "ואוכליו עונו ישא" וגו' "ההוא בטתר ממש מיתוקה כדמפרש ואזיל, וכדי שלא תאמר שניהם במשמע מיעט רחמנא "ואוכליו" דהייטו דיקא מימשמע מדלא כתיב והאוכל למטומי חון למקומו דלעיל מיניה: **ואימא** "ואוכליו עונו ישא" אחון למקומו . דסליק מיניה קא"ל וכדי שלא תאמר אין מקרא יוצא מידי פשוטו ולא טתר במשמע, ומה דכלא ירלה ליתא לכל כרת איתיה, להכי מיעט "ואוכליו" דמשמע אחד ולא שנים למעט טתר מכרת: **ס"ג מסתברא נותר אים לך לאוקומי בכרת למיגמר טון טון לאון לזמנו ו] דדמי ליה בז"ב מדרכב חון למקומו סוס ליה לאוקומי בכרת ז] (למיגמר טון טון לאון לזמנו דדמי ליה במקד"ש). והכי פירושא טתר הוה ליה לאוקומי בכרת ח] (למיגמר "טון טון" כ' שממלמד כרת על חון לזמנו שאין כרת מפורש בו אלא בגזירה שוה אמורה בו ולימד מכאן בגזירה שוה דהכא כתיב בגזירות טון ומפרש כרת הלכך לי מוקמת ליה לאלי ט] בטתר ליכא למילפיה בג"ש שפיר דדמו להדדי בשני דברים הללו שבגיהם נפסלים בזמן ממש ולא בזמן בכ] בזמן ממש ולא כרת בטהגין בבמה (לקמן דף קיג.) דכי פרכת ונילף טון טון מטומאת בשר דכתיב ונשא אהרן את טון הקדשים מה להלן לאו ולא כרת אף לאן לאו ולא כרת ממיגין מטתר הוה ליה למילף דדמי ליה בז"ב אבל לי מוקמת להלי כרת לאון למקומו כי גמרת [ליה] חון [לזמנו] מיניה בגזירה שוה ופרכת ליה ונילף טון טון מטומאה ליכא לתרוצי ממון למקומו הוה ליה למילף דדמי [ליה] בז"ב דהא אין יח] נפסלים בזמן ויחיד שאין שם מחיצות (עד כאן לשון) ופירוש זה תימה גדול דמה שברא היא זו ומנין לנו דטקי קרא בטתר כדי ללמוד ממנו חון לזמנו מטון טון כ] כדי שלא נלמוד מטומאה ושוד הא לענין במה שוה גמי טתר לטומאת בשר כדאמרינן בסוף מכילתין (נס זה שם) אבל *הפיגול והטתר והטמא שוין כא] זה בזה וכן טמא שנטמא ליכא למימר דהוא גמי לא הותר בבמה כדאמר לעיל מה להלן הוה שבהן שכן לא כב] הותרו בבמה ושוד כשמקשה אדרבה חון למקומו הוה ליה לאוקומי ט' דדמי במקד"ש בלאו כג] דומיא דמקד"ש אית לן למילף חון לזמנו מחון למקומו טפי מטומאה כדאמרינן בפ' בית שמאי (לקמן דף מה:) שכן הותר ליון טהור כד] (*בקרא) חון לזמנו וחון למקומו לא הותרו מכללם ואין ליון מרלה ושבשים מהורין ושבשים כה] [לא] עשה קרב כמקריב מה שאין כן בטומאה דמאי דחון למקומו הותר מכללו בבמה אין זה קרוי הותר כו] מכללו אל כן גרלה לפרש דגזירה שוה זו ניתנה בסיני למילף שון שון הכך קראי דהכא זה מזה ולכך מסתברא לן לאוקומי טפי בטתר מבאון למקומו משום דדמי לאון לזמנו בז"ב דאית לן לאוקומי קרא במילתא שיהיו דומין זה לזה מה שאנו למדין בגזירה שוה ולא משום שלא נלמוד מטומאה כדפירש כז] [רש"י] ופריך אדרבה חון למקומו דמי ליה במקד"ש וכי האי גוונא איתא סוגיא דלעיל בריש פירקין (דף יז.). דפסול בתרומה מחיל עבודה דלא פסיל בתרומה לא מחיל עבודה ות"ת דמוקמינן קרא בדדמי טפי לג"ש טומאת בשר תיהוי בכרת בג"ש דשון שון וי"ל דממעט כח] ליה קרא מכרת כדאמר לקמן פרק ב"ש (דף מג:) וטומאתו עליו מי שטומאתו פורחת ממנו כט) (יולא עליו מגופו) יצאת טומאת בשר שאין טומאה פורחת ממנו: **ואיפוך** אמר. תימה ל] הא כתיב קרא שלישי והא דמוקמינן ליה בחון למקומו בלאו אינו ענין לאון לזמנו מוקמינן ליה בחון למקומו א"כ קרא קמא לא] הייטו קרא אריכא אית לן לאוקומי בחון לזמנו לג] ודוחק לומר דסבר המקשה אין מוקדם ומאוחר בתורה: **בזה** שנמים מפגלין ומתפגלין. תימה מהיקשא דזאת התורה נפקא לן לקמן בפ' דם חטאת (דף לח.) ובמנחות פרק התודה (דף פב.) וכמה דרשות דרשינן מההוא היקשא אע"ג דנפקי מקראי אחריני: למקום

אם אינו ענין לענין מתשבה חון לזמנו שנינו חון למקומו . ופיגול דקרא אריכא דלו אית אהרן לא מידרשיה לאון למקומו אלא סליה קרא בחון לזמנו הלכך "ממנו" אחון לזמנו מקאי, וכ"ת הכא נמי כרת כתיב דסמיך ליה "ואוכליו עונו ישא" וגו' "ההוא בטתר ממש מיתוקה כדמפרש ואזיל, וכדי שלא תאמר שניהם במשמע מיעט רחמנא "ואוכליו" דהייטו דיקא מימשמע מדלא כתיב והאוכל למטומי חון למקומו דלעיל מיניה: **ואימא** "ואוכליו עונו ישא" אחון למקומו . דסליק מיניה קא"ל וכדי שלא תאמר אין מקרא יוצא מידי פשוטו ולא טתר במשמע, ומה דכלא ירלה ליתא לכל כרת איתיה, להכי מיעט "ואוכליו" דמשמע אחד ולא שנים למעט טתר מכרת: **ס"ג מסתברא נותר אים לך לאוקומי בכרת למיגמר טון טון לאון לזמנו ו] דדמי ליה בז"ב מדרכב חון למקומו סוס ליה לאוקומי בכרת ז] (למיגמר טון טון לאון לזמנו דדמי ליה במקד"ש). והכי פירושא טתר הוה ליה לאוקומי בכרת ח] (למיגמר "טון טון" כ' שממלמד כרת על חון לזמנו שאין כרת מפורש בו אלא בגזירה שוה אמורה בו ולימד מכאן בגזירה שוה דהכא כתיב בגזירות טון ומפרש כרת הלכך לי מוקמת ליה לאלי ט] בטתר ליכא למילפיה בג"ש שפיר דדמו להדדי בשני דברים הללו שבגיהם נפסלים בזמן ממש ולא בזמן בכ] בזמן ממש ולא כרת בטהגין בבמה (לקמן דף קיג.) דכי פרכת ונילף טון טון מטומאת בשר דכתיב ונשא אהרן את טון הקדשים מה להלן לאו ולא כרת אף לאן לאו ולא כרת ממיגין מטתר הוה ליה למילף דדמי ליה בז"ב אבל לי מוקמת להלי כרת לאון למקומו כי גמרת [ליה] חון [לזמנו] מיניה בגזירה שוה ופרכת ליה ונילף טון טון מטומאה ליכא לתרוצי ממון למקומו הוה ליה למילף דדמי [ליה] בז"ב דהא אין יח] נפסלים בזמן ויחיד שאין שם מחיצות (עד כאן לשון) ופירוש זה תימה גדול דמה שברא היא זו ומנין לנו דטקי קרא בטתר כדי ללמוד ממנו חון לזמנו מטון טון כ] כדי שלא נלמוד מטומאה ושוד הא לענין במה שוה גמי טתר לטומאת בשר כדאמרינן בסוף מכילתין (נס זה שם) אבל *הפיגול והטתר והטמא שוין כא] זה בזה וכן טמא שנטמא ליכא למימר דהוא גמי לא הותר בבמה כדאמר לעיל מה להלן הוה שבהן שכן לא כב] הותרו בבמה ושוד כשמקשה אדרבה חון למקומו הוה ליה לאוקומי ט' דדמי במקד"ש בלאו כג] דומיא דמקד"ש אית לן למילף חון לזמנו מחון למקומו טפי מטומאה כדאמרינן בפ' בית שמאי (לקמן דף מה:) שכן הותר ליון טהור כד] (*בקרא) חון לזמנו וחון למקומו לא הותרו מכללם ואין ליון מרלה ושבשים מהורין ושבשים כה] [לא] עשה קרב כמקריב מה שאין כן בטומאה דמאי דחון למקומו הותר מכללו בבמה אין זה קרוי הותר כו] מכללו אל כן גרלה לפרש דגזירה שוה זו ניתנה בסיני למילף שון שון הכך קראי דהכא זה מזה ולכך מסתברא לן לאוקומי טפי בטתר מבאון למקומו משום דדמי לאון לזמנו בז"ב דאית לן לאוקומי קרא במילתא שיהיו דומין זה לזה מה שאנו למדין בגזירה שוה ולא משום שלא נלמוד מטומאה כדפירש כז] [רש"י] ופריך אדרבה חון למקומו דמי ליה במקד"ש וכי האי גוונא איתא סוגיא דלעיל בריש פירקין (דף יז.). דפסול בתרומה מחיל עבודה דלא פסיל בתרומה לא מחיל עבודה ות"ת דמוקמינן קרא בדדמי טפי לג"ש טומאת בשר תיהוי בכרת בג"ש דשון שון וי"ל דממעט כח] ליה קרא מכרת כדאמר לקמן פרק ב"ש (דף מג:) וטומאתו עליו מי שטומאתו פורחת ממנו כט) (יולא עליו מגופו) יצאת טומאת בשר שאין טומאה פורחת ממנו: **ואיפוך** אמר. תימה ל] הא כתיב קרא שלישי והא דמוקמינן ליה בחון למקומו בלאו אינו ענין לאון לזמנו מוקמינן ליה בחון למקומו א"כ קרא קמא לא] הייטו קרא אריכא אית לן לאוקומי בחון לזמנו לג] ודוחק לומר דסבר המקשה אין מוקדם ומאוחר בתורה: **בזה** שנמים מפגלין ומתפגלין. תימה מהיקשא דזאת התורה נפקא לן לקמן בפ' דם חטאת (דף לח.) ובמנחות פרק התודה (דף פב.) וכמה דרשות דרשינן מההוא היקשא אע"ג דנפקי מקראי אחריני: למקום

אם אינו ענין לחרץ לזמנו תנהו לענין חרץ למקומו ומיעט רחמנא גבי נותר "ואוכליו עונו ישא" למעוטי חרץ למקומו ואימא "ואוכליו עונו ישא" זהו חרץ למקומו ט] ולמעוטי נותר מכרת: ז] מסתברא נותר הוה ליה לאוקומי בכרת למגמר "עון-עון" לחרץ לזמנו דדמי ליה בז"ב אדרבה חרץ למקומו הוה ליה לאוקומי בכרת למגמר "עון-עון" לחרץ לזמנו דדמי ליה במקד"ש: אלא אמר רבי יוחנן *תני זברי בר לוי אתיא "קדש-קודש" כתיב הבא (ח) "את קדש ה' חילל ונכרתה" וכתיב התם "ושרפת את הנותר באש" ט] וגו' מה להלן נותר אף כאן נותר ומיעט רחמנא גבי נותר "ואוכליו עונו ישא" למעוטי חרץ למקומו מכרת, ומאי חזית דקרא אריכא בחרץ לזמנו ושלישי דפרשת קדושים תהוי=חרץ למקומו איפוך אנא מסתברא אריכא בחרץ לזמנו דגמר "עון-עון" מנותר דדמי ליה בז"ב אדרבה אריכא בחרץ למקומו ושלישי דקדושים תהוי בחרץ לזמנו משום דדמי ליה סמכיה וקא ממעט ליה אלא אמר רבא ז] כולהו מקרא אריכא אתיין דכתיב "האכל יאכל" *"בשרי אכילות הכתוב מדבר-אחר אכילת אדם ואחר אכילת מזבח "מבשר זבח שלמיו" *מה שלמים מפגלין ומתפגלין אף כל מפגלין ומתפגלין "שלישי" זה חרץ לזמנו "לא ירצה" *כהרצאת בשר כן הרצאת פסול ומה הרצאת בשר עד שיקריבו כל מתיריו אף הרצאת פסול עד שיקריבו כל מתיריו "המקריב" בהקרבה הוא נפסל ואינו נפסל בשלישי "אותו" בזבח הכתוב מדבר ואינו מדבר ז] (בכהן) "לא יחשב" לא

מסתברא טתר אית לן לאוקומי בכרת למיגמר טון טון לאון לזמנו דדמי ליה בז"ב . פי' בקונטרס לא מוקמת ליה להלי יז] בטתר איכא למילפיה בגזירה שוה שפיר דדמו להדדי בשני דברים הללו שבגיהם נפסלים בזמן זה בזמן ממש וזה במחשבה זמן ושניהם טהגין בבמה כדתנן בפ' בתרא (לקמן דף קיג.) יח] וכי פרכת ונילף טון טון ד